

לדוק מזהספד ואין לאומרו קודם זמן
הזה שמספדין עליו וק"ל.

ברש"י בד"ה חוץ מאבל
וחולצה בו, פשיטא דא"צ לומר בו,
ר"ל דחלי הן יכולין ורשאין לישב עלי
רשות שהרי ח"ל לעמוד כלל וק"ל.

דף י"ח ע"א שם ברי"ף
תבא מארה לשכיניו שהצריכוהו
לעשות ולאכול, תרי עמינים הוו חדא
על הא דהצריכוהו לעשות מלאכה
ומלאכה חסורה וכדלעיל בג"י דף
תתמ"ו ע"ב וצ"ח צא לומר על מי
שהצריכוהו לאכול משלו ולא שלחו לו
ציום ראשון ואף שהיה לו לאכול משלו
וק"ל.

ברי"ף משנתיאשו מלשאל
אבל לא מלגנוב, כלומר משנתיאשו
מלצקש למלכות שניחוהו לקבורה מוין,
אבל לא מלגנוב ר"ל שאם נתיאשו
מלשאל אבל עדיין רלונוס לחזור וללדד
אם יוכלו לגנוב אותו ולקוברו אין
ממתיים למות על זה, כ"כ בפסקי
וכתבי מהר"ר איסרלן סי' קכ"ב ושם
הביא הלשון שמסיק במדכי ע"ז בשם
הרי"ף ופירושו ע"ש, והג"י כאן פי'
ממש דבר זה כמו מהר"א.

ברי"ף אמר רב יודא אמר
רב אין המנחמין רשאין לישב בו,
הביאו ג"כ צ"ד סי' שפ"ז והצ"י לא
הגיד לנו מקומה, וזיקשתיה ולא
מלאחיה בגמרא, ולא באבל רבתי
וצספר תולדות אהרן על פסוק וישבו

לארץ לא עשה שום מראה מקום,
ואומר אני שהיא נחסרה מלפנינו
צסוגיית הגמרא ונשמטה שלא צמתכון
וק"ל.

שם ע"ב ברי"ף הנפטר
מחבירו אל יאמר לו לך בשלום בו'
אבל הנפטר מן המת יאמר לו לך
בשלום בו', הטעם לזה כתוב בדצק
עוב פ' וילא כי לפי שהאדם צהיותו
צחיו מתנוטע לשלימותו לכך אומרים לו
לך שלום ר"ל לך לשלימותך לאפוקי
למת אומרים לו לך שלום ר"ל
צשלימותך מה שקנית צזה העולם
עכ"ל, וצ"י כת' טעם אחר לזה ע"ש.

ברש"י איתא בגמרא ינחם
אחריני במשמע בו', צגמרא דריש לה
מפסוק הזה דכתב אחר דרכם ואשכ
ראש ואשכון כמלך צגדוד כאשר אצילים
ינחם. ומקשה ינחם אחרי משמע ומשני
ינחם כתי' **ופירש"י ינחם כתי' ציו"ד**
ארוכה מעט והו' כמו ונחם ומנחם
דחינו ממש כמו ו"ו קרינן לה יו"ד ג"כ
והו' כמו יונחם והיינו אבל המתנחמים
כן צריכין לפרש לשון רש"י דהכא,
ומסיק לשנא אחרינא ינחם כתי' בו',
ר"ל משמעות הכתוב משמע כאילו כתי'
ינחם צמשמע פירושו אבל המתנחם,
וצכתוצות פירשו רש"י ותוס' כל א'
צעמין אחר ע"ש צגמרא צדף ס"ט ע"ב.

בנ"י בחילוק לחם הפנים
ובבל הקרבנות בו', צאמת שכן
פירש"י צנדרים צדף ס"ב ע"ב אך שיש